



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **F. M.**
státní příslušnost Syrská arabská republika

zastoupen **Mgr. Markem Sedlákem**, advokátem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2020, č.j. MV-181649-3/OAM-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 12. 11. 2020.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítl, že nejsou splněny podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu ani čl. 17 odst. 1 Směrnice evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, podle kterých nelze doplňkovou ochranu udělit „*je-li důvodné podezření (existují-li vážné důvody se domnívat), že žadatel se dopustil vážného zločinu.*“ Tyto formulace znamenají, že se uvedená ustanovení vztahují na situace důvodného podezření ze spáchání vážného zločinu žadatelem, nikoli na situace, kdy byl již pro trestný čin pravomocně odsouzen. Smyslem této úpravy je totiž zabrání tomu, aby se pachatelé vážných zločinů udělením azylu nebo doplňkové ochrany vyhnuly trestnímu stíhání. Žalobce však již byl za svoji trestnou činnost odsouzen a trest odnětí svobody byl též vykonán, a není tak „důvodně podezřelý“.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 12. 11. 2020 je již třetí v pořadí. Jedná se o další opakovanou žádost ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, ve které žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností svého případu vztahující se k jeho možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.
4. Poprvé o mezinárodní ochranu požádal žalobce dne 8. 5. 2005, jeho žádosti nebylo rozhodnutím č.j. OAM-313/LE-05-2005 vyhověno a mezinárodní ochrana nebyla udělena. V průběhu tohoto správního řízení žalobce tvrdil, že je pronásledován policií pro natáčení demonstrace v Kámišlí v roce 2004 a z tohoto důvodu se obává svého uvěznění.
5. Podruhé žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 23. 12. 2013 a ani v tomto řízení nebylo žádosti vyhověno a rozhodnutím č.j. OAM-318/LE-LE05-2013 mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 a zároveň bylo rozhodnuto, že doplňkovou ochranu podle § 14a a § 14b nelze udělit z důvodů uvedených v § 15a zákona o azylu. V rámci druhého azylového řízení žalobce uváděl jako důvody podání své žádosti obavu z pronásledování syrskou tajnou policií pro členství v zakázané Kurdské demokratické straně a pro pořizování fotodokumentace z událostí v Kámišlí při tamních nepokojích v březnu roku 2004. Dále uvedl snahu o dosažení svého propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a vyhnutí se výkonu trestu vyhoštění do Sýrie. Při posuzování žádosti správní orgán konstatoval, že žalobce je vyloučen z okruhu osob, kterým může být na území ČR udělena doplňková ochrana, neboť bylo prokázáno, že byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 13,5 roku a k trestu vyhoštění z území ČR na dobu neurčitou pro spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 219 odst. 1 trestního zákona (viz rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 52 T 5/2007 ze dne 16. 10. 2007 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. To 134/2007 ze dne 15. 1. 2008). Správní řízení o druhé žádosti bylo pravomocně ukončeno dne 3. 7. 2015, kdy nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č.j. 1 Azs 72/2015, o odmítnutí kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2015, č.j. 4 Az 4/2014, kterým byla jeho žaloba zamítnuta.

6. Po posouzení všech okolností další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalovaný konstatuje, že podle jeho názoru je zřejmé, že trvají rovněž důvody vylučující udělení doplňkové ochrany podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Vzhledem k povaze zločinu, za jehož spáchání byl žalobce pravomocně odsouzen, se jedná o zločin nesporně vážný ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný správní orgán doplňuje, že jak konstatoval Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č.j. 6 Azs 309/2016, s odkazem na výklad pojmu „vážný zločin“, kterým se zabýval i Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku č. C-57/09 a C-101/09 ze dne 9. 11. 2010, za vážné zločiny jsou obecně považovány mj. zločiny obecně násilného charakteru, tak jak je tomu i v případě žalobce. Žalovaný správní orgán má tedy s ohledem na výše uvedené za jednoznačně a dostatečně prokázané, že žalobce byl za takový vážný zločin pravomocně odsouzen, což předpokládá uplatnění ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Uvedené ustanovení vychází z článku 17 odst. 1 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany.
7. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
9. Žalobce podal dne 12. 11. 2020 žádost o mezinárodní ochranu, ve které uvedl, že se nemůže vrátit do Sýrie, neboť má obavu o svůj život a zdraví, má strach z nelidského zacházení a mučení, neboť je v Sýrii od roku 2011 občanská válka. Následně dalším podáním žalobce svou žádost doplnil tak, že v Sýrii trvá již 10 let občanská válka se zapojením Ruska, Íránu, Hizballahu, Turecka i USA, a Sýrie je nebezpečná nejen pro své občany, ale pro celý svět. Zopakoval, že se bojí o život, mučení, nelidského zacházení, věznění, pronásledování a smrti a chce zabránit svému vyhoštění do Sýrie.
10. Dne 14. 1. 2014 rozhodl žalovaný rozhodnutím č.j. OAM -318/LE-LE05-LE05-2013 o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se azyl podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu neuděluje, a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit, neboť byl žalobce odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2007, sp. zn. 52 T 5/2007, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 To 134/2007, pro trestný čin vraždy.
11. Dne 20. 11. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle § 11a odst. 3 zákona o azylu řízení zastavil. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl v další opakované žádosti žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování. Žalovaný pak uzavřel, že trvají důvody vylučující udělení doplňkové

ochrany podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť byl žalobce rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2007, sp. zn. 52 T 5/2007, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 To 134/2007, odsouzen za trestný čin vraždy podle § 209 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání 13,5 roku. Z opisu z evidence rejstříku trestů se podává, že žalobce uvedený trest odnětí svobody v trvání 13,5 roku dne 28. 10. 2020 vykonal.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.
13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
15. Žalobce namítal, že ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nedopadá na situace, kdy byl žadatel pro trestný čin pravomocně odsouzen, popřípadě byl trest vykonán. Soud uvedenou námitku nepovažuje za důvodnou, neboť § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu stanoví důkazní standard, který v obecné rovině vyjadřuje, nakolik musí být rozhodující orgán přesvědčen o určité skutečnosti (spáchání vážného zločinu). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2011, č.j. 4 Azs 60/2007 – 136, *„Důkazní standard „důvodné podezření“ v úpravě vylučujících klauzulí podle § 15 a § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je nižší než důkazní standard v trestních věcech.“* Citované ustanovení tak stanoví minimální důkazní standard, který musí být naplněn, aby mohlo dojít k aplikaci vylučující klauzule, a tento důkazní standard je nižší než v trestních věcech. To však neznamená, že v případech, kdy je tento minimální standard překročen tím, že již bylo ve věci vydáno pravomocné rozhodnutí a uložen trest (a případně též vykonán), se vylučující klauzule neuplatní. Správní orgán při posuzování, zda je v případě žadatele dáno důvodné podezření, vychází též z pravomocných rozhodnutí trestních soudů, a v případě, že se jedná o rozhodnutí soudu tuzemského, musí z takového rozhodnutí vycházet. Výše uvedený minimální důkazní standard dopadá na případy, kdy pravomocné rozhodnutí soudu vydáno není (nebo jej správní orgán nemá k dispozici) zejména v případech, kdy ke spáchání vážného zločinu došlo v zahraničí. Nicméně ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o

azyly dopadá i na případy, kdy ke spáchání vážného zločinu došlo na území ČR po podání žádosti o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007 - 136), a ve věci bylo trestní soudem rozhodnuto. Cílem vylučující klauzule tak je vyloučit z poskytnutí doplňkové ochrany takové žadatele, kteří se dopustili vážného zločinu bez ohledu na místo a dobu jeho spáchání, a nikoli, jak uvádí žalobce, jen takové žadatele, kteří se žádostí o mezinárodní ochranu snaží vyhnout trestnímu stíhání v zemi původu.

16. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. února 2021

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce